

HSK – HANDICAPPEDE STUDERENDE OG KANDIDATER

Nyhedsbrev nummer 2, oktober 2020

Indhold:

- Redaktionelt forord
- Medlemsbrev fra bestyrelsen
- Forskelle i studerendes livsvilkår træder frem under corona krisen
- Udskamning af handicappede og syge
- Studielivet skal favne de sårbare studerende
- Uddannelsessystemet er ikke gæret til at håndterer unge med kroniske sygdomme
- Jobsøgning med fortrinsret – personlig beretning
- Mennesker med handicap skal nemt kunne komme i arbejde
- Handicapområdet skal væk fra kommunerne
- Boganmeldelser
- Kolofon

Redaktionelt forord

Så er det endeligt blevet muligt at udsende et nyhedsbrev igen. Den lange pause siden sidste nyhedsbrev i februar skyldes, at HSK har været lukket ned fra begyndelsen af marts og frem til midten af august på grund af Covid-19.

Coronaen og dennes følger præger også dette nyhedsbrev. Indledningsvis kommer et medlemsbrev fra bestyrelsen vedrørende at det ikke var muligt at afholde HSK's generalforsamling i foråret. Herefter bringes et klip fra en artikel, som omhandler fremtrædende forskelle i studerendes livsvilkår under krisen. Efterfølgende omtales en artikel som berører udskamning af en gruppe handicappede og syge, som er fritaget for at bære mundbind. Den sidste artikel med temaet Corona behandler vigtigheden af fællesskaber for sårbare studerende ikke mindst under en situation som en pandemi.

Videre bringes et klip fra en artikel af fire studerende med funktionsnedsættelser der påpeger at uddannelsessystemet ikke er gearret til at håndterer unge med kroniske sygdomme. Efter dette bringes et indlæg om oplevelsen af at, søge job med brug af fortrinsret. Derefter bringes et klip fra en artikel af Janus Tarp der omhandler den meget lave beskæftigelsesgrad blandt mennesker med funktionsnedsættelser.

Til næstsidsst omtales et nyt borgerforslag som vil have handicapområdet bort fra kommunerne. Sluttelig er der to boganmeldelser af Mette F. Baker. God læselyst.

René Ruby

Medlemsbrev fra bestyrelsen, oktober 2020

Kære medlemmer

Jævnfør HSK's vedtægter § 7 fremgår det, at generalforsamlingen skal afholdes hvert år i andet kvartal. Sundheds- og ældreministeren havde imidlertid med virkning fra den 18. marts 2020 udstedt et forbud mod afholdelse af og deltagelse i større forsamlingsarrangementer mv., herunder generalforsamlinger, med mere end 10 deltagere ("Forsamlingsforbuddet"). Bekendtgørelsen (nr. 224 af 17. marts 2020) om Forsamlingsforbuddet kan ses [her](#),

Det vedtagne forsamlingsforbud blev først lempet ved udgangen af andet kvartal, hvorved det blev umuliggjort at indkalde generalforsamlingen med fire ugers varsel jævnfør HSK's vedtægter §7.

Afviklingen af en elektronisk generalforsamling kunne have været en mulighed, men en forening eller selskab kan imidlertid kun afholde en fuldstændig elektronisk generalforsamling, hvis vedtægterne udtrykkeligt hjemler denne mulighed. Beslutning om at foretage en fuldstændig elektronisk generalforsamling skal optages i selskabets vedtægter, jf. selskabslovens § 77, stk. 2. Uden en sådan vedtægtshjemmel er det ikke muligt for bestyrelsen at beslutte, at en kommende generalforsamling skal afholdes som fuldstændig elektronisk. Da HSK's vedtægter ikke rummer denne mulighed er det udelukket.

Nu er forsamlingsforbuddet igen blevet skærpet og det er meget uvis hvornår situationen normaliseres. Tillige er mange af vores medlemmer i risikogruppen. Derfor ser bestyrelsen det ikke for øjeblikket muligt at afholde generalforsamlingen 2020. På grund af Corona situationen og følgerne heraf vil der derfor først blive afholdt en generalforsamling i 2021. Den siddende bestyrelse fortsætter sit virke som "interimbestyrelse" indtil generalforsamlingen i andet kvartal i 2021.

Vi beklager meget denne udskydelse som vi har set os nødsaget til.

Venlige hilsner
Bestyrelsen for HSK

Forskelle i studerendes livsvilkår træder frem under Coronakrisen

Mange unge håndterer coronakrisen godt, men nogle er ramt på deres økonomi og af ensomhed. Forskning viser tydelige forskelle blandt de studerende afhængigt af, hvordan deres livsvilkår var inden coronakrisen, skriver seniorforsker Jeanette Østergaard i et debatindlæg, bragt i Altinget.

De unge er ramt meget forskelligt både økonomisk, socialt og undervisningsmæssigt af corona-pandemien.

Jeanette Østergaard har fulgt 45 unge født i 1995 igennem de sidste syv år, som en kvalitativ opfølgning af SFIs – nu VIVEs – store survey-baserede Børneforløbsundersøgelse og som en del af hendes forskningsprojekt ”Open-ended Transition”, finansieret af Danmarks Frie Forskningsfond.

Nu er de unge i midten af 20’erne, og de står forskellige steder i livet. Spørgsmålet er imidlertid, om de bliver den generation, som skal håndtere et ’liv uden garanti’ - for nu at citere den kendte kulturteoretiker Lauren Berlant i bogen Cruel Optimism fra 2011.

Cirka halvdelen af de 45 unge er studerende på forskellige typer af videregående uddannelser, og de er ramt meget forskelligt både økonomisk, socialt og undervisningsmæssigt af coronapandemien.

Hvor nogle studerende især i starten af nedlukningen imødegik den manglende struktur i hverdagen med et intensiveret hash-forbrug, greb andre unge post-it-noteblokken og visualiserede den daglige rytme i tidzoner inddelt efter undervisning, studiejobs samt film og hygge med kæresten.

Fælles for dem er, at deres hverdagsliv er præget af en høj grad af uvished. Men forskellen er, at de unge har meget forskellige forudsætninger for at håndtere den usikkerhed og uvished, de dagligt konfronteres med.

Paradoksalt nok medfører den stigende usikkerhed, at de fra forskellige sider møder flere krav om endnu mere planlægning - både af hverdagen og den nærmeste fremtid.

For hvad nu hvis, det ikke lykkedes dem at komme til udlandet for at studere, ikke lykkes at komme i praktik, eller hvis de ikke kan deltage i planlagte kurser eller komme i laboratoriet?

Planlægning har aldrig været vigtigere, men heller aldrig så svært. De skal i endnu højere grad nu end førhen være entreprenører i eget liv - spontane, kreative, planlægningsorienterede og omstillingsparate. De har fået et større ansvar for at være en succes både i hverdagen og på studiet.

Går det imidlertid ikke godt med at følge planen, kan de nemt gå ubemærket under radaren, da der ikke længere er nogen, der undrer sig over, at man som studerende måske trækker sig fra den monotome, ressourcebesparende online-undervisning eller fra vennerne, man alligevel ikke må ses med.

For en lille gruppe er hverdagen blevet en daglig kamp mod angsten, depressionen eller spiseforstyrrelsen, som i de sene teenageår fyldte så meget i deres liv, og som de ellers synes, de havde fået styr på, indtil corona-pandemien kom.

Vi ved endnu ikke, hvem som klarer det!

Men allerede nu kan vi se tydelige forskelle blandt de studerende afhængigt af, hvordan deres livsvilkår så ud før 11. marts 2020.

Mon Årgang 95 bliver den corona-generation, som aldrig fik de samme muligheder, som deres forældre?

Spørger man de unge selv, er de præget af optimisme. De har tillid til både politikerne og til at den danske velfærdsstat nok skal klare skærene.

Men med udsigten til måske i flere år ikke at kunne gå til koncert og ikke at kunne rejse, falmer troen på, at alt nok skal blive, som det var en gang.

Læs hele artiklen her:

https://www.vive.dk/da/udgivelser/forskelle-i-studerendes-livsvilkaar-traeder-frem-under-coronakrisen-15002/?utm_campaign=Gr%C3%B8nlandske%20d%C3%B8gninstitutioner%20og%20plejefamilier%20under%20lup%20%7C%20Store%20forskelle%20i%20studerendes%20livsvilk%C3%A5r%20under%20coronakrisen&utm_medium=newsletter&utm_source=VIVEs

Udskamning af handicappede og syge

Det handler om at vinde status, når nogle mennesker kommenterer på handicappede og syge uden mundbind i den offentlige transport. Samtidig er det et udtryk for dårlig opdragelse. Det vurderer adfærdseksperter Pelle Guldborg Hansen fra Roskilde Universitet.

I de seneste dage har der været flere eksempler på de sociale medier, hvor pårørende til handicappede eller syge gør opmærksom på, at deres familiemedlemmer bliver kritiseret og kommenteret på, når de i overensstemmelse med reglerne ikke bærer mundbind i den offentlige transport. Hvorfor er der nogle, som kommenterer eller kritiserer det, når de ser en person uden mundbind?

- Der er en minimal øget risiko for smitte, når der er en, som ikke har mundbind på, men det ville nok være underligt at tro, at det er den, der fører til, at folk sanktionerer. Det er så lille en risiko, som normalt ikke vil få folk op ad stolene, andet end hvis der er status i at være politimand. Det handler om, at mennesker kan vise status i sociale grupper ved at sanktionere andre mennesker, som bryder normer, selv når det ikke går ud over dem selv. Det er ikke en bevidst ting, der sker. Man bliver provokeret og tænker, at det vil jeg gøre noget ved. Men de gør det for at vinde status og i deres egne øjne fremstå som en type, der gør noget ved tingene, sætter folk på plads og ved, hvor skabet skal stå. De ser sig selv som gode, retfærdige personer og ved at sanktionere andre, bekræfter de deres eget selvbillede. Men det bliver aparte, når de sanktionerer handicappede, udsatte mennesker, eller andre, der har en god grund til ikke at tage mundbindene på, fordi de bruger en svag person til at markere sig selv.

I nogle tilfælde kan det ikke umiddelbart ses, at personen er handicappet eller syg. Men hvorfor skrider vi som mennesker nogle gange straks til kritik i stedet for at tænke, at der kan være en årsag?

- Det er en naturlig tankegang. Det, der gør, at nogle bremser det, er omtanke, god opdragelse og gode manerer. Ting, som vi ikke er stærke på i Danmark. Vi mestrer ofte ikke høflighed og gode manerer, og så er det de naturlige dispositioner, der får lov at herske. Nogle sender hinanden skæve blikke, og kommenter indirekte eller direkte. Resten af danskerne siger ikke noget højt, fordi det ikke er noget, der vedkommer os.

Så det er altså dårlig opdragelse, der er skyld i, at nogle kritiserer handicappede og syge uden mundbind?

- Ja, det skyldes dårlig opdragelse og manglende høflighed, når man sanktionerer nogle, uden at sætte sig ind i situationen først. Det er et tegn på, at ens mor aldrig har lært en, at når man kigger på andre mennesker, skal man tage udgangspunkt i, at de prøver lige så hårdt som en selv at gøre det rigtige.

- Det er en psykologisk mekanisme, som spiller ind. Når du selv kommer for sent, ved du, at der er omstændigheder, der gør at du kommer for sent. Der var meget trafik eller du kunne ikke finde dine nøgler, da du skulle ud af døren. Når vi selv skal forklare os, refererer vi både til omstændighederne, og hvem vi er. Men når vi skal tolke andre menneskers dårlige adfærd, ser vi det som et resultat af deres personlighed snarere end omstændighederne. Det er omvendt, når noget lykkes. Når en anden scorer i fodbold er vedkommende heldig. Når du selv scorer, er det, fordi du har gode evner. Mennesket er selvfavoriserende af natur og kan gene-

relt ikke lide andre mennesker. Derfor er der nogle, der, når de ser en uden mundbind, som de ikke ved har kol, glemmer alt om, hvilke omstændigheder der kan være årsag til det. De tænker: Jeg er sådan en, der følger reglerne, og de andre er nogle fjolser, og: Hvad er der i vejen med deres personlighed, siden de ikke følger reglerne?

- Er der forskel på personlighedstyperne blandt dem, der kommenterer på, at andre ikke har mundbind på, og dem der ikke gør?

Generelt kan vi ikke opdele mennesker i typer. Men der er nogle ting omkring køn for eksempel. Vi ved, at kvinder over 40, altså i den alder, hvor kvinderne er blevet mindre attraktive, begynder at være mere efter unge kvinder. De går ind foran dem i køen, sanktionerer dem med himmelvendte blikke eller direkte kommentarer. På samme måde ved vi, at hvis vi placerer håndværkere i nærheden af akademikere, bliver de pludselig meget maskuline, fordi de vil vise, at akademikerne, der tjener mange penge, er nogle fesne karle. Køn, alder og sociale grupperinger betyder meget for os. Når vi bliver ældre, er vi også mere ligeglade, og mindre bange for at kommentere på andre folk.

- Skal vi generelt blive bedre til at lægge den indre politimand på hylden?

Det er ikke politimandrollen, der er problemet, for vi er afhængige af, at vi går og sanktionerer hinanden hele tiden. Ellers ville samfundet falde sammen. Så kunne jeg gå hen og fifle med din bil og prøve at bryde døren op, mens folk bare gik forbi og passede sig selv. Men der er forskel på en lynchning og en retssag, og hvis du ikke sætter dig ind i situationen først, risikerer du at ramme forbi målet. Forskellen er, om du spørger ind eller kommenterer det manglende mundbind på grund af omtanke, hensynsfuldhed eller undren, eller du gør det for at sanktionere eller slå en på plads.

- Men det har jo været fremme i medierne, at nogle grupper er undtaget fra kravet om mundbind. Burde passagererne så ikke af sig selv tænkte, at det kunne være derfor en anden passager ikke havde mundbind på i stedet for at spørge til det?

Det ville være den ideelle verden. Den eksisterer kun i politikeres og præsters bevidsthed.

Den kan vi ikke dømmе folk ud fra. Mange har ikke hørt nyhederne eller ikke lagt mærke til det der. Måske ser de overskriften og når ikke hen til at læse, at visse grupper er undtaget. Det er også okay at spørge, og det ville være en god opdragelse for danskerne, hvis vi lærte at snakke mere sammen og ikke blive for nærtagende

Læs hele artiklen her:

<https://eur02.safelinks.protection.outlook.com/?url=https%3A%2F%2Favisendanmark.dk%2Fartikel%2Fadf%25C3%25A6rdsekspert-om-udskamning-af-handicappede-og-syge-det-skyldes-d%25C3%25A5rlig-opdragelse-og-jag-ten-p%25C3%25A5-status&data=02%7C01%7Cnsk%40hum.ku.dk%7C9daa721ef49-d4adf6c3008d84b2b3ab4%7Ca3927f91cda14696af898c9f1ceffa91%7C0%7C0%7C637341996323680525&reserved=0>

Studielivet skal favne de sårbare studerende

Coronakrisen har vist, hvor vigtige sociale fællesskaber og faste rutiner er for humøret. Erfaringerne bør påvirke, at fremtidens studieliv tager hensyn til sårbare unge, skriver psykologer.

Af Marie Linde Husby og Maiken Håkonsson

Autoriseret psykolog ved Studenterrådgivningens afdeling for særlig pædagogisk støtte og autoriseret, selvstændig psykolog med speciale i autisme, ADHD og angst

At holde pauser på toilettet, få angstanfald til undervisningen og vælge fredagsbaren fra kan blive en del af studielivet for nogle af de 69.526 nye studerende, der netop er startet på en videregående uddannelse.

Eksemplerne udspringer fra vores samtaler med studerende med psykiske og neurologiske funktionsnedsættelser, som langt oftere slår sig på rammerne i studielivet end deres faglige formåen.

I værste fald kan det ende med, at studerende dropper deres uddannelse af årsager, der ikke har med deres faglige kunnen, interesse for faget eller flittighed at gøre, men mere handler om, hvordan studiet eller undervisningen er skruet sammen.

Citat

De studerendes mentale overskud og kapacitet for indlæring og deltagelse i sociale aktiviteter afhænger i høj grad af de overordnede rammer for deres studieliv.

Cirka ti procent af de studerende på videregående uddannelser har psykiske og neurologiske funktionsnedsættelser, og de bliver kun flere. Dette er alt i alt positivt.

Desværre ser vi dog, at disse studerende har en større risiko for frafald og mistrivsel på studierne. Samtidig med at der kommer flere studerende med funktionsnedsættelser på studiet, ses en markant stigning i studerende, der er stressede og ensomme.

Vi bør være interesserede i, hvordan vi kan skabe trivsel for studerende med psykiske og neurologiske lidelser, både fordi der er mange af dem, men også for at højne trivslen generelt for alle studerende.

For ligesom kanarie fuglen i kulminen er studerende med funktionsnedsættelser typisk dem, der først mistrives, når rammerne for studielivet ikke er optimale.

I en coronatid, hvor meget er i opbrud, og uddannelsesinstitutionerne har skulle gentænke rammerne for både undervisning og social aktivitet, mener vi, at man bør udnytte det udviklingsmomentum, som det giver, til at skabe bedre trivsel for alle studerende.

I et studieliv, hvor flere studerende generelt bliver mere pressede, vil ændringer, der kommer studerende med funktionsnedsættelser til gavn, kunne gavne alle studerende.

De studerende, som vi møder som psykologer i afdelingen for Særlig Pædagogisk Støtte, kaldes ofte for sårbare – de har diagnoser som angst, skizofreni, personlighedsforstyrrelser og autisme. Deres hjerner er ofte specialiserede.

Det betyder på den ene side, at de kan opnå en særlig fordybelse for eksempel i komplicerede matematiske modeller, have et intenst engagement og finde nye kreative veje at gå i forhold til at løse en opgave – alle store fordele i et studieliv.

På den anden side har de ofte vanskeligheder i form af opmærksomhedsbesvær, angst og lavere stresstærskel end normalt.

Dette kan give stor usikkerhed og en øget følelse af at være "anderledes". Men ligesom alle andre ønsker de et godt fundament for deres liv i kraft af en uddannelse.

Læs hele artiklen her:

<https://www.alinget.dk/forskning/artikel/psykologer-saarbare-unge-skal-ogsaa-tilgodeses-i-studielivet>

Uddannelsessystemet er ikke gearret til at håndterer unge med kroniske sygdomme.

Uddannelsessystemet er ikke gearret til at håndtere unge med kroniske sygdomme. Derfor er de ikke altid lige så entusiastiske om deres uddannelse som raske medstuderende.

Det er på tide, at politikerne får øjnene op for, at vi kronisk syge unge er en underprioriteret gruppe. Vi vil gerne have en uddannelse, men uddannelsessystemet kan ikke rumme os. Der er brug for fleksibel støtte og vejledning, skriver fire kronisk syge unge.

*Af Laura Wesseltoft, Mette Aas Jacobsen, Caroline Klokmose og Olivia Braad Honoré
Kronisk syge unge og medlemmer af Ungpanelerne i Danmark*

Ikke overraskende får vi, der lever med en kronisk sygdom, en periodisk høj fraværsprocent, fordi fraværsregistrering ikke skelner mellem, om vi er væk på grund af vores sygdom eller andre årsager. Funktionsnedsættelse, restitution, hospitalsbesøg og behandling er forklaringen på vores høje fraværsprocenter. Mange med kroniske sygdomme får behandling, der svarer til et deltidsjob – et deltidsjob, der ligger lige midt i skoletiden.

Men er det retfærdigt eller klogt, at vi afskriver en stor del af ungdommen fra at klare en uddannelse, fordi vi har en sygdomsfjendsk fraværsbekendtgørelse? Vi tillader os selv at svare på spørgsmålet: Nej, det er hverken klogt eller retfærdigt.

Vi skriver på vegne af de cirka 20 procent unge, der lider af en fysisk eller mental sygdom, som påvirker dagligdagen. Vi vil gerne have en uddannelse og en fremtid som alle andre, men når vi ikke ser frem til vores uddannelsesforløb med samme entusiasme som vores raske

medstuderende, er det fordi, vi desværre ofte møder et rigidt uddannelsessystem, som ikke er gearret til at håndtere vores udfordringer.

Vi har i årtier haft en Team Danmark-ordning, der har tilgodeset elitesportsudøvere på de gymnasiale uddannelser, hvor der bliver taget hensyn til, at de har en meget tidskrævende sport.

Vi har en meget tidskrævende sygdom og kan sagtens forestille os en lignende ordning til kronisk syge unge, hvor vi får godskrevet fravær ved hospitalsbesøg, modtager supplerende undervisning i fag, hvor vi har højt fravær, og får mere fleksibilitet i hverdagen og i forbindelse med eksaminer samt muligheden for et ekstra år til at færdiggøre vores ungdomsuddannelse.

En nylig rapport, 'Trivsel og hverdagsliv blandt børn og unge med kronisk sygdom', fra Statens Institut for Folkesundhed viser, at kronisk syge unge på de gymnasiale uddannelser har mere fravær end unge uden en diagnose. Ikke overraskende. Samtidig føler en højere andel af kronisk syge unge, at de altid eller for det meste er presset af skolearbejdet, sammenlignet med hvordan raske unge føler det.

Andre studier viser, at støtte fra studievejledere og lærere har en positiv virkning på unges muligheder for at tage en uddannelse. Heller ikke overraskende, men desværre ikke en betydningsfuld del af tænkningen i det danske uddannelsessystem.

Det er kun 15 procent af de kronisk syge unge, der svarer ja til at have fået hjælp/støtte fra skolen. Et tal, der skriger til himlen, men som nok skal forklares med, at kun hver tiende studievejleder føler sig klædt på til at tale med unge, der lider af en kronisk sygdom eller et handicap. Lige så nedslående er svaret på, om studievejlederne kender til en lokal handleplan, der skal tage hånd om unge med kroniske sygdomme. Knap halvdelen svarer, at de ikke har en handleplan, og 30 procent ved slet ikke, at sådan en findes. Ærgerligt.

Budskabet fra os er derfor også klart: Vi skal have fleksible støttemuligheder og kvalificeret vejledning.

Læs hele artiklen her:

<https://www.altinget.dk/uddannelse/artikel/kronisk-syge-unge-vi-har-brug-for-fleksible-stoette-i-uddannelsessystemet>

Fortællinger om jobsøgning med fortrinsret

I dette lille indlæg opfordre bestyrelsesmedlem Antoinett Farro til at komme med erfaringer om jobsøgning med fortrinsret.

Mit navn er Antoniett. Jeg blev i marts 2019 færdig med min kandidat i pædagogisk sociologi. Fra den første dag, hvor jeg meldte mig ledig og skulle igang med min jobsøgningsproces har jeg været i tvivl om, jeg skulle prøve at søge et job med fortrinsret. Jeg havde hørt om, at når man har et handicap og søger en stilling indenfor det offentlige, så kan man benytte sig af

fortrinsret, når man har et handicap og på denne måde være sikker på at blive kaldt ind til en jobsamtale. Men min første tanke var, at jeg ikke vil til en jobsamtale, som arbejdsgiverne er tvunget til at tage mig til. Jeg vil jo gerne vælges på baggrund af mine kvalifikationer og kompetencer og ikke på grund af mit handicap. Men jeg har samtidig den frygt, at en kommende arbejdsgiver vil vælge mig fra på forhånd, fordi mit handicap kan komme til at skygge for de kompetencer og kvalifikationer som jeg mener at jeg kommer med. Jeg kunne vildt godt tænke mig at høre om andre med handicap som har benyttet sig af fortrinsret og hvordan de har oplevet det. Derfor send dine erfaringer med ordningen til: hsk@hum.ku.dk

Mennesker med handicap skal nemt kunne komme i arbejde

Mange mennesker med handicap vil enten gerne tilbage på arbejdsmarkedet eller aldrig har været der og ønsker at prøve det. Vi skal forsøge at få en mere ligelig fordeling på både uddannelses- og arbejdsmarkedet til livs, skriver Janus Tarp *Formand for Ulykkespatientforeningen*

Det er ikke alle mennesker med handicap, der er i stand til at arbejde, men for de, som kan og vil, skal vejen til et job være så kort og ukompliceret som muligt. Der er grupper af mennesker, der enten gerne vil tilbage på arbejdsmarkedet eller grupper, der aldrig har prøvet at være på arbejdsmarkedet.

Disse grupper omfatter mennesker med handicap, der gerne vil være en aktiv del af samfundet og yde deres bidrag, stort som lille.

Sidste år viste en undersøgelse fra Ulykkespatientforeningen, at der allerede i folkeskolen sker et udskilningsløb, hvor børn med handicap og forældre med handicap ikke altid har mulighed for at være en del af skolen.

Desværre ser vi, at børn med et handicap klarer sig markant dårligere end deres kammerater allerede i folkeskolen. 41 procent af afgangselever med handicap består ikke dansk og matematik i 9. klasse. For andre elever er tallet 11 procent.

Denne forskel fortsætter og forstærkes op gennem uddannelsessystemet og på arbejdsmarkedet.

Problemerne er tydelige, når man ser på arbejdsmarkedsdeltagelsen: Omkring 40 procent af mennesker med fysiske handicap er i job, mens det for hele arbejdsstyrken er 80 procent, der er i job.

En del af årsagen til den manglende beskæftigelse er et svigtende jobudbud og uddannelseskøften, men der er også andre faktorer, der gør sig gældende.

Kommunerne bør forpligtes til at efteruddanne relevante medarbejdere, så de opnår tilstrækkelig viden om handicappedes arbejdsmæssige kapacitet til effektivt at kunne rådgive både virksomheder og ledige med handicap.

Herudover skal vi sammen være med til at nedbryde fordomme om mennesker med handicap.

13 procent af vores medlemmer har tilbageholdt oplysninger om deres handicap i en jobsøgning. 21 procent af vores arbejdende medlemmer har oplevet negativ forskelsbehandling i deres nuværende job.

Det er tal, der vækker bekymring.

Vi stiller gerne op til samarbejde og dialog med politikere og arbejdsmarkeds parter om, hvordan vi kan fremme beskæftigelsen for mennesker med handicap.

Læs hele artiklen her:

<https://www.altinget.dk/arbejdsmarked/artikel/ulykkespatientforeningen-mennesker-med-handicap-skal-vaere-en-naturlig-del-af-arbejdsmarkedet>

Handicapområdet skal væk fra kommunerne

Borgerforslaget handicapområdet skal væk fra kommunerne har allerede fået **16.764 underskrifter**.

Formålet med forslaget er at sikre, at alle mennesker med handicap kan leve på lige vilkår med andre, som anført i FN's Handicapkonvention. Handicapområdet skal flyttes, så det ikke længere er kommunerne, der har ansvaret for at træffe afgørelser om hjælp og støtte til mennesker med handicap og psykisk sårbarhed.

Kommunerne har haft ansvaret for handicapområdet i hele 13 år, men besidder ikke den nødvendige specialiserede viden. For eksempel viser opgørelser over fejl på voksen- og børnehandicapområdet for 2019, at cirka halvdelen af de påklagede afgørelser blev omgjort på landsplan.

En stor gruppe mennesker med behov for hjælp oplever i stigende grad at få frataget eller at få afslag på ydelser, som de har behov for, og som de efter serviceloven er berettigede til. Det er vilkårligt, hvilken hjælp man kan få i landets kommuner, da der er stor forskel på, hvordan de 98 kommuner forvalter handicapområdet. Det har den konsekvens, at mennesker, som gerne vil kunne leve og bidrage på lige fod med resten af befolkningen, fratages denne mulighed.

Forvaltning af handicapområdet kræver indgående viden til mange forskellige diagnoser. Den viden er ganske enkelt ikke til stede i 98 kommuner, og det er ikke realistisk at sikre tilstrækkelig viden på dette yderst komplicerede område i 98 kommuner. Dette skyldes blandt andet et vidt forskelligt borgergrundlag.

Lige nu spilder kommunerne ressourcer på at træffe forkerte afgørelser og på at lave fejl i sagsbehandlingen. Dette skal ændres, så vores fælles bidrag til velfærdssamfundet går til den rigtige hjælp i rette tid til de mennesker, der har behov for og ret til hjælp og støtte.

Uanset, hvor området flyttes hen, vil det være afgørende, at den myndighed, der skal træffe afgørelserne, ikke samtidig skal finansiere den. Risikoen for økonomisk motiverede afgørelser skal fjernes, så mennesker med handicap og psykisk sårbarhed får den hjælp, de har behov for og ikke den hjælp, myndigheden mener, den har råd til.

Kommunerne har i 13 år haft ansvaret for at bevilge hjælp og støtte til mennesker med handicap og psykisk sårbarhed men havde i 2019 den hidtil højeste omgørelsesprocent.

Handicapområdet kan enten flyttes til regionerne eller staten. Der kan argumenteres for begge løsninger. Såfremt området lægges over i regionerne, vil det være i tæt tilknytning til sygehuse og psykiatrien, hvor borgerne grundet deres diagnose, ofte allerede er tilknyttet. Der er den nødvendige specialiserede viden, og borgerne vil ikke længere være kastebold mellem to myndigheder. Mennesker med handicap oplever at være kastebold mellem region og kommune, da behandlingen foregår i regionen, men den efterfølgende støtte skal varetages af kommunen. Der kan være uenighed om, hvornår en hjælp skal betegnes som behandling, og hvornår det er støtte, hvilket kan efterlade borgeren helt uden hjælp.

Lægges området ind under staten, vil der sandsynligvis være mindre vilkårlighed.

Med kommunalreformen den 1. januar 2007 blev det sociale område udlagt til kommunerne. Følgende fremgår af udgivelsen ”Kommunalreformen – kort fortalt” fra Indenrigs- og Sundhedsministeriet i 2005: ” Med kommunalreformen får kommunerne det samlede finansierings-, forsynings- og myndighedsansvar i forhold til borgeren. Formålet med denne ændring er at skabe en klar og entydig ansvarsfordeling samtidig med, at de sociale opgaver i højere grad løses kvalificeret, i nærmiljøet og i tæt samspil med kommunens øvrige tilbud.”

Læs mere om borgerforslaget her og skriv eventuelt under:

<https://www.borgerforslag.dk/se-og-stoet-forslag/?Id=FT-05276>

Boganmeldelser

af Mette Baker

En negativ og en positiv

Jeg har for nylig læst to meget forskellige og meget personlige beretninger/kommentarer af to personer, der lider af de kroniske og meget invaliderende sygdomme hhv sklerose og ALS.

Den første er en artikel i *Politiken* 15. august 2020 med titlen "*I velfærdsstaten er de svageste i vejen*". Den andre er et interview med **Rune Wiggers Ecklon** ved **Susan**

Knorrenborg. Det hedder i indledningen til artiklen:

Sager om svigt på plejehjem handler ikke bare om dårlige normeringer, uddannelse eller rådden kultur på et enkelt plejehjem. Svigtet af samfundets svageste er blevet en del af kulturen i hele velfærdssystemet, mener Rune Ecklon, der selv lever med multipel sklerose.

Ecklon er umådeligt kritisk over for de holdninger til samfundets svageste, som han mener findes i hele velfærdssystemet. Han siger bl.a.: "*Det her er meget større end plejesektoren. Det handler om en generel mangel på respekt for svage og syge i velfærdsstaten. Og her er handicappede nederst i hierakiet*". - Han siger videre: "*Jeg har tit spurgt mig selv, om de får bonus for at spare. Jeg håber det, for ellers er de jo direkte onde*"

Den anden er en bog med titlen "*Lev livet med ALS . personlige erfaringer, inspiration og praktiske råd efter mere end 10 år med Amyotrofisk Lateral Sklerose*" af **Bo Søsted** (Skriveforlaget 2019). Som undertitlen siger handler den især om personlige erfaringer, herunder erfaringer med de offentlige hjælpeforanstaltninger, som træder til, når man rammes af en så alvorlig sygdom. Søsted har kun pænt at sige om de mange personer, han har mødt i både social- og sundhedsområdet. Han giver desuden ud fra egne erfaringer gode råd til andre ALS patienter, men det er nok ikke alle, der kan bruge dem, da der stor forskel på ALS patienter og deres specielle situation.

Søsted slutter sin bog sådan:

"Det kræver et overskud at holde fast i livet. Men der er ingen tvivl om, at hvis du mentalt ønsker at leve og er motiveret, så er dine chancer langt bedre. Jeg håber at DU VÆLGER LIVET!"

PS. Se også interview med Bo Søsted i *Muskelkraft*, nr.3, 2020, s. 54-55 Kan findes her: <https://muskelsvindfonden.dk/muskelkraft/>.

PPS. Hvis du vil læse hele interviewet med Rune Ecklon, skal du enten ha' abonnement på *Politiken* eller bede dit bibliotek om at skaffe dig en kopi.

Søsteds bog findes både som trykt bog, som e-bog og som lydbog.

Spark døren op og træk livet ind

Denne bog giver indblik i et liv, som de færreste kender til. Hanne Klitgaard Larsen blev født i 1952 og var kun 3,5 måned gammel, da hun fik polio, en sygdom som medførte et omfattende handicap og utallige operationer, lange hospitalsophold og et liv på institutioner. Ikke desto mindre er disse erindringer præget af humor og selvironi. Et brag af en bog kaldes den i Handicap Nyt (nr.4 2020, side 34-35). Læs mere i Handicap Nyt. Desuden er den omtalt flere steder på nettet.

Bogens data:

Klitgaard Larsen, Hanne

Spark døren op og træk livet ind : en livsfortælling. - Trykværket, 2020. - 359 sider

Kolofon

HSK er en frivillig organisation, der arbejder for at synliggøre og løse de problemer, som studerende med handicap møder på deres uddannelsesinstitutioner. Studerende kan have mange former for handicap - de kan være kørestolsbrugere, blinde, døve, ordblinde, gangbesværede osv. For HSK er det vigtigt, at alle studerende, med eller uden handicap, skal have de samme muligheder for uddannelse og job efterfølgende.

Adresse:

Københavns Universitet, Søndre Campus,

Emil Holms Kanal 8, Lokale 24.0.50

2300 København S

Tlf.: 51958100/51959109.

Kontortid: tirsdag og torsdag kl. 11-14

E-mail: hsk@hum.ku.dk

Hjemmeside: <http://www.hsknet.dk>

Du kan også finde os på Facebook:

<https://www.facebook.com/HandicappedeStuderendeKandidater>

Medlemsskab 150 kr., indbetalt på giro +01 0580597 (husk navn og adresse)

HSK Nyhedsbrev udkommer ca. 4 gange om året redaktør af nyhedsbrevet: René Ruby

Ønsker du at modtage / ikke længere at modtage nyhedsbrevet, så send en mail til:

hsk@hum.ku.dk